

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

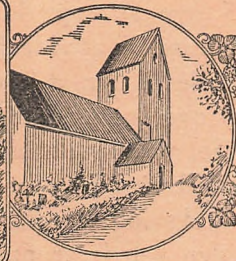
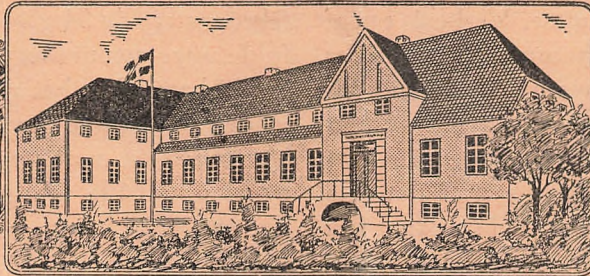
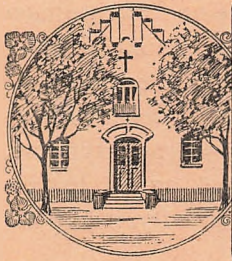
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Marts 1950

„Bed og arbejd.“

42. årgang nr. 3

Lidt til Eftertanke Din Lykke!

»Livet med Jesus er idel Fred
fra Morgen til Aften silde,
rummer en Verden af Salighed;
thi Jesus er Livets Kilde«.

En Gudsfor nægter talte en Gang til en Forsamling. Han forsøgte at overbevise Folk om, at der ikke fandtes nogen Gud, Djævel, Himmel, Helvede Opstandelse, Dom eller Liv efter dette. Han rådede Folk til at kaste deres Bibel bort og ikke høre paa, hvad Prædikanterne sagde.

Nu trængte en gammel Kone sig frem og stillede sig lige overfor Prædikanten: »Min Herre!« sagde hun »er De lykkelig?«

Fornægteren saa paa hende med Foragt. »Min Herre!« sagde hun igen, »jeg beder Dem om at svare på mit Spørgsmaal: Er De lykkelig? De har opfordret os til at kaste vor Bibelbog. De siger, at vi ikke skal tro dem, der taler Guds Ord til os. De raader os til at tænke, som De tænker. Men før vi følger Deres Raad, har vi Ret til at spørge, hvad Nytte vi vil faa

deraf. Har De gennem Deres nye Ansøkelser faaet nogen Hjælp og Trøst? Føler De Dem virkelig lykkelig?«

Fornægteren tav, gik uroligt frem og tilbage, han var ikke kommet for at tale om Lykken. Men det hjalp ikke. Den gamle Kone holdt fast ved sit Spørgsmaal, de omstaaende holdt med hende. Taleren maatte liste sig bort.

Det store Spørgsmaal om et Menneskes Tro er, om den gør ham lykkelig?

»Er din Kristendom en Skygge,
ligedan er og din Lykke«.

Venlig Hilsen!

Th. Rendtorff.

Hjemme fra skolen

Den store begivenhed i den svundne måned har været en 5 dages københavns-tur, som er omtalt særskilt i bladet. Desværre var det ikke alle, der havde råd til at spendere 75 kr. på en udflugt, og enkelte undlod at tage med af andre grunde, så resultatet blev, at ca. halvdelen blev hjemme og fik undervisning af fru Lindskov, lærer Linderoth og undertegnede.

Men den hjemmeværende flok fik dog også en udflugt. Den kostede intet, men varede også kun en halv dag. Vi cyklede til Klosterheden. På vejen kom vi forbi 15 nye statsejendomme. Vi besøgte en af dem og fik at vide, hvormange penge der skulle til for at komme ind, og det var ret overkommeligt; — men vi fik også at vide, at der helst skulle være en del ekstra til rådighed for straks at få det hele i fuld sving. Bagefter cyklede vi langt ind i den »stedsegrønne« skov og havnede omsider ved »Statens ungdomslejr«, som i høj grad var værd at se. Alt var i fineste orden, og man måtte sukke lidt ved tanken om, at staten har råd; men hvordan med skatteyderne? Nå, vi skulle så hjemad, og på vejen besøgte vi Nr. Nisum Elektricitetsværk. Jo, vi havde en god tur, især når prisen tages i betragtning, og da vi kom hjem, fik vi biksemad, og den af-tenret står stadig i høj kurs på skolen.

Til sommerskolen har vi nu 59 indmeldt, og så har vi henvist 2 elever til en anden efterskole. Vi står med den røde lygte i hånden; men der er dog plads til et par højskoleelever endnu.

Lærer Sørensen bliver, og »Mikkel« kommer hjem. Frk. Larsen, den stedlige husholdningskonsulent, overtager undervisningen i skolekøkkenet, hvortil vi har 13 indmeldelser.

Til vinterskolen har vi en del forespørgsler, og den første indmeldelse er da også kommen.

Og så lakker det mod enden med vort vinterhold. En af eleverne ligger desværre på sygehuset i Tarm på grund af gigtfeber. Vi beder og håber, at han må blive helt rask igen, og at Gud rigt vil velsigne de sidste 14 dage for vor flok. A. K.

Udflugten til København

Endelig oprandt dagen. Fredag d. 24. februar startede 24 glade og forventningsfulde unge mennesker på den store tur til København. Mørket rugede endnu over landet, da vi råbte farvel til dem, der blev hjemme; men snart steg solen af dynerne, og vi nød både udsigten og det hyggelige samvær i bilen. — Eventyret var begyndt!

Desværre var Jellingestenen trukket i vintertøj, men vi løftede lidt op og så undrende på »Danmarks dåbsattest«. I Fredericia blev vi hilset velkommen af Landsoldaten, og det gjorde godt i benene at tage de gamle volde med storm. Efter at have set krigergravene gik turen til Lillebæltsbroen. Her lod vi nu bilen passe sig selv og tog de 800 m til fods for rigtig at nyde både naturen og det store ingeniørværk.

Odense var næste holdepunkt, og her glædede vi os over den smukke domkirke, i hvis krypt vi så Knud d. Helliges kiste. Vi var også inde i den verdensberømte eventyrforfatter H. C. Andersens hus. Fra Odense kørte vi til færgelejet ved Nyborg, men da det her viste sig, at der var 2 timer til næste færges afgang, gik vi op og så Nyborg slot. Efter velbeholdent at være kommet over Storebælt tog vi resten af turen i et stræk lige til vandrehjemmet i København. Her ventede man os med gule ærter og flæsk, som vi rigtig nød efter den lange tur.

Efter at have overværet morgenandagsten i domkirken kørte vi lørdag morgen til Kastrup lufthavn, hvor vi så de store rutemaskiner starte og lande i een uendelighed. Herude så vi desuden en af den danske stats nyerehvervelser, nemlig jet-

jageren. Nu gik turen til Christiansborg, hvor vi blev modtaget af en rigsdagsbestjent, der viste os rundt i de forskellige ting. Derefter gik vi over i kongefløjen, hvor vi måtte have tøfler på for ikke at ridse de fine gulve. Herovre så vi tronsalen og de forskellige kongers gemakker samt taffelsalen, hvor alle møblerne er lavet af mahogni fra den gamle dronningestrappe, der blev reddet fra branden i 1884. Da vi havde set Christiansborg kørte vi til »Berlingske Tidendes« trykkeri, hvor vi fik lejlighed til at se, hvordan aviser og ugeblade bliver til. Derefter kørte vi ud til mindeparken ved Ryvangen, hvor de faldne danske frihedskæmpere hviler. Danmarks akvarium var det næste punkt på dagsordenen. Det var meget interessant at se de mange sjove fisk svømme rundt i de store oplyste glasmontrer. Om aftenen var vi på automobiludstilling i Forum. Sikke flotte »dollargrin«, og sikke priser.

Søndag morgen kørte vi en rundtur i København og var også ude at se Lange-linie. Kl. 10 kørte vi til Radiohuset, hvor vi blev vist rundt i de mange ejendommelige studier. Derefter kørte vi til Amalienborg for at se gardens vagtskifte. Det var et pragtfuldt syn. Nu gik turen gennem Thorvaldsens Museum og Ny Carlsberg Glyptothek. Det var virkelig smukke kunstværker, der her var udstillet. — Så kørte vi til Det kgl. Teater, hvor vi så »Barselstuen« af Ludvig Holberg. Om aftenen var vi til møde i »Bethesda« og drak derefter kaffe på KFUM. Som slutning på søndagen kørte vi til Rådhuspladsen for at se de mange lysreklamer.

Mandag morgen stod vi igen op kl. 7. Det første, vi skulle se den dag, var Daells Varehus. Her drak vi kaffe, og efter at vi

havde set det hele, gik turen til Burmeister & Wain. Det var en mægtig virksomhed at komme rundt på; men vi fik da det mest at se. Trods sultne maver var vi også på FDB's skotøjsfabrik, møbel- og ostelager, og sluttede med en kop kaffe i spisestuen. Efter at have set det, kørte vi ud til Zoologisk have. Her fik vi resten af eftermiddagen til at gå med at se på de mange dyr. Om aftenen havde vi friaften.

Næste morgen tiltrådte vi så tilbagerejsen, der først gik til Roskilde domkirke, hvor vi så de mange kongekapeller. Nu gik turen over Sjælland og Fyn tilbage til »Hovedlandet«.

Vi nåede til Vejle ved 18-tiden. Her var vi inde på KFUM og spise til aften. Efter at have indtaget måltidet satte vi kursen mod Nr. Nissum. Vi nåede hjem ved 22-tiden og blev hjerteligt modtaget af dem, der blev hjemme.

Turen havde helt igennem været en vellykket udflugt, en oplevelse, som de, der var med, næppe nogensinde vil glemme.

Werner Thomsen.

Nye bøger fra De unges Forlag

K. van der Geest: *Rejsen rundt Kap Horn*. Pris 5,75 kr. Hvem der ønsker en spændende, meget vekslende, god og belærende fortælling, bør købe denne bog, der handler om Stanleys utroligt be-givenhedsrige barndom og ungdom.

E. E. Reynolds: *Bogen om Baden-Powell*. Pris 6,50 kr. En fængslende biografi om den store spejders forunderlige liv. Den bør læses af alle spejdere og rigtig mange andre.

Nye bøger fra Lohses Forlag, Eftf.

J. Herlufsen: *En stordåd*. Pris 2 kr. En smuk fremstilling af lægemissionær Ida Scudders fremragende gerning i Sydindien. Bogen er velskrevet, belærende og virkelig interessant.

Elevforeningens regnskab for 1949

DRIFTS KONTO

Indtægter	
Kontingent	5432,20
Gaver	701,32
Renter	371,98
Balance...	6505,50

Udgifter	
Bladet	3675,17
Understøttelser	1755,16
Landselevforeningen	300,00
Porto m. m.	16,96
Overskud	758,21
Balance...	6505,50

FORMUE KONTO

Ved årets begyndelse	
Lånt højskolen	2605,00
I bank	6227,51
Beholdning: giro	535,12
— kasse	203,78
Ejendele ialt	9571,41
Skyld for bladet	1120,17
Formue...	8451,24
Overskud	758,21
Balance...	9209,45

Ved årets slutning	
Lånt højskolen	2605,00
I bank	6462,17
Beholdning: giro	373,08
— kasse	775,32
Ejendele ialt	10215,57
Skyld for bladet	1006,12
Formue...	9209,45
Balance...	9209,45

Understøttelsesfondens regnskab for 1949

Begyndelsesformue	2596,30	
Renteindtægt	77,05	
Understøttelse udbetalt		400,00
Formue ved årets slutning ..		2273,35
Balance...	2673,35	2673,35

Hermed har jeg så fornøjelsen at fremlægge »Elevforeningen«s og »Understøttelsesfonden«s regnskaber for 1949. Jeg vil håbe, det må interessere de mange trofaste betalere at se, hvad deres kontingenter og gaver er brugt til.

Kontingentet er det største, det nogen tid har været; men alligevel kunne det have været noget større, hvis ikke der var en del medlemmer, der ynder at køre gratis med.

Gaverne fortjener en særlig omtale, da der er regnet meget med under dette begreb. Bortlodningen ved elevfesten gav 393,60 kr. og grundlovsmødet 44,50 kr. Fra Lemvig Folkebank er ydet 75 kr. og en gave til biblioteket på 50 kr. er gået ind i elevforeningens kasse, indtil vi bliver klar over, hvordan den skal bruges. De kære vandremapper har »bødet« 44,85 kr.; men de har også været syv om det. Så er der solgt lidt bøger og billeder for 38,70 kr.; og endelig udgør en del smågaver, der delvis er fra private, 54,67 kr.

Blandt udgifterne er der grund til at nævne en ny post. Det er kontingent til »Landsforeningen af elevforeninger.« Det er som bekendt meningen, at denne forening skal gøre et agitationsarbejde for højskolesagen, bl. a. i radioen.

Elevforeningens regnskab slutter med et overskud på 758,21 kr. og Understøttelsesfonden med et underskud på 322,95 kr. (formuetilbagegang). Alt i alt blev der så et lille overskud, og det er med stor taknemmelighed overfor Gud og mennesker, at denne beretning aflægges.

Ja, tak til enhver betaler. Men vil I blive ved? Jo, jeg tror og ved, I vil blive ved med at holde sammen om skolen og bladet. Skulle der være nogle, der synes, at bladets indhold ikke er godt nok, — så

vil I nok sende os et rigtigt godt indlæg. Vi mangler nemlig stof til næste nummer. Og — vil I så ikke godt allesammen betale kontingent snarest? Det er mindst 3 kr., men helst 4—5 eller derover. Brug venligst vedlagte blanket, inden den bliver borte.

Hjertelig tak og hilsen

A. KRISTENSEN

Kan vi klare konkurrencen?

Denne artikel handler først om arbejdets glæde, men sidst om noget meget aktuelt.

Under opmærksomt bibelstudium og ægte gudsfrygt vil man opdage, at når Gud straffer, lægger han praktisk talt altid en velsignelse ind i straffen. Tænk f. eks. på arbejdet. Gud sagde til Adam: »— med møje skal du skaffe dig føde af jorden alle dit livs dage; torn og tidsel skal den bære dig, og markens urter skal være din føde; i dit ansigts sved skal du spise dit brød«. Der er jo her tale om fald og straf, og dog har Gud ind i straffen også lagt en velsignelse, som skal hjælpe, opdrage og bringe glæde.

Sådan læser vi i Bibelen, og sådan erfarer vi det i livet. Ofte har vi hørt og erfaret, at lediggang er roden til alt ondt, og mange af os kan sikkert bevidne, at arbejdet er vort livs rigdom. Lykkelig den, der kan takke for sit daglige virke. Men lad også os, der er taknemmelige for opgaven, bruge den ret til Guds ære og samtidig være forstående over for dem, der af ganske naturlige grunde har svært ved at fastholde arbejdsglæden.

Vi har i vinter været på besøg på mange forskellige virksomheder. Vi har set mange interessante ting; men jeg tror også, at flere af eleverne — bevidst eller ubevidst — har følt og tænkt: »Jeg vil ikke bytte med disse arbejdere, mit arbejde er langt mere afvekslende og frit, og det rummer sikkert mere glæde«.

Nu må vi jo endelig fastholde, at by

og land ikke kan undvære hinanden. Vi kan altså ikke undvære industriarbejdernes indsats af ensformigt arbejde. Det er gavnligt for landmænd at tænke dette igennem, og jeg tror, det er nødvendigt for opretholdelsen af folkeligt fællesskab. Vi trænger meget til, at by og land lærer hinandens arbejds- og levevilkår at kende. Et københavnsk og et vestsjællandsk sogn har prøvet med udveksling i ferietiden, og de har vundet både glæde og forståelse deraf.

For nogle år siden skrev en højskoleelev, som var fra byen, og som ofte havde været arbejdsløs, i sin fristil: »Jeg og mit arbejde, vi er uvenner«. Vi kan ynke den stakkel; men kritik og foragt må vi helst lade ligge. Vi bør nok snarere spørge: »Hvorfor blev han sådan, og hvad kan vi som ansvarlige borgere i »familien Danmark« gøre for, at mange flere mennesker kan få naturlig og god beskæftigelse og derigennem den sande arbejdsglæde?«

Dersom det nu er sandt, at vi er glade og taknemmelige i vort kald — og det er forhåbentlig mere end en frase — så må det også kendes. Resultaterne kan være være fattige nok, og der er der jo også andre faktorer, der spiller med; men arbejdsglæden skal da gerne kendes i trofasthed, iver, orden og flid. Jeg tænker så ofte på den arbejder, der sled med nogle små figurer højt oppe på et kirkespir. Ingen mennesker kunne nedefra se, om figurerne var pæne og færdigtbehandlede. Men da han en dag blev spurgt, hvorfor han alligevel lagde al sin flid og nøjagtighed ind i dette arbejde, svarede han: »Gud er mit publikum!« Vi har nok også grund til at bede: »Mit kald mig helligt være!«

Vi har hørt det så ofte, og vi ved det alt for godt, at vort folk regnes for at være både dygtigt og højt kultiveret. Vort landbrug, vore mejerier og slagterier har gennem mange år været udlandets læremestre, og der siges, at vi skal nok klare konkurrencen på verdensmarkedet i kraft af vore fine kvalitetsvarer. Det er stort og godt sådan, så længe det er sandt; men er det

det endnu? Intet i denne verden går af sig selv, undtagen det, der går i forfald!

Altså: Ligger vi i spidsen endnu? Det er kun et stiltfærdigt spørgsmål til eftertanke. Jeg er nemlig nogle gange blevet opskræmt af triste avisartikler. — For tre dage siden læste jeg en overskrift, der lød: »Hurra — ikke mere dansk kød!« Og i artiklen stod der fortalt om en meddelelse i et blad, der udkommer blandt amerikane i Tyskland. I denne stod der: »Gode nyheder! Vi har nu fået meddelelse om, at der fra omkring slutningen af april ikke mere vil blive udleveret dansk kød, over hvilket der har været klager fra civiladministrationen og hæren. Man kan derfor vente en afgjort forbedring i kødrationens kvalitet«.

Tænk nu nøje over det. — Det er desværre ikke første og eneste gang, at der skrives eller tales sådan, og klagerne kommer både fra Tyskland, England og Amerika.

Nu skal dertil siges, at mange udmærkede danske varer er blevet forringede på den lange vej til forbrugerne; men det går vist ikke an at melde »hus forbi«; for så er vi snart færdige. På længere sigt bliver vi nemlig skubbet ud. Der er noget galt flere steder, og den danske stat og den danske bonde må gøre noget alvorligt ved dette. *Hans Lindskov Rasmussen.*

Brev

fra missionsmarken i Indien

(sluttet)

Først i oktober var jeg med til kirkeindvielse i Suvishapuram, et navn, der betyder evangeliebyen. Det siger blandt andet, at der i denne landsby er et flertal af kristne, og at de selv har kunnet give byen navn. De havde selv samlet et beløb ind til kirken, mens en anden del var blevet samlet ind i Danmark. En nydelig kirke i indisk landsbystil, hvor man sidder på gulvet, havde de fået. Den var blot alt for lille på indvielsesdagen. Jeg tænker, at der var omtrent lige så mange

udenfor som indenfor, og det var i den sædvanlige orden: de renvaskede og pænt påklædte indenfor, og de pjaltede og snavsede udenfor. Men under indsamlingen på alteret, der varede meget længe, kom også de uciviliserede ind i lange rækker og lagde deres 5øre. Der var forresten et lille optrin, der virkede meget betagende på den, der fulgte det. En lille vildkat, d. v. s. en pige på en halv snes år med spillevende øjne og en uigennemtrængelig urskov til hårtop, — man kan gætte på, hvilke hemmeligheder, den har indeholdt, — kom farende op ad kirkegulvet, idet hun snoede sig forbi de andre i trængslen. Hendes eneste klædningsstykke var en pjaltet og beskidt las om lænden. Hun blev imidlertid i forbifarten med temmelig brutal stemme råbt an af en ældre mand, der godt kan have været hendes far, og sendt ud af kirken igen. Men kort efter kom tøsen igen, og vi fik at se, hvad hun havde glemt. Hun kom nemlig trækkende med en blind kone efter sig, og denne gang gik det ikke i syvspring, men hun kom genert og forsigtigt ledende den blinde kone op ad gulvet mellem alle de siddende, de to alene, da de andre allerede var kommet tilbage fra alteret igen, alt, mens menigheden sang på en tamulsk salme: »Lovet være du Jesus Krist«. Det var kun skillinger, de lagde, men det hele optrin fortalte en noget stort om de fattige og blinde og lamme ude fra markernes gærder, at også de blev indbudt til den store Nadver.

Vi regner med i løbet af kort tid at få besøg af generalsekretær Rendtorff; måske han endda skal tilbringe julen her i Tiruvannamalai. Vi glæder os i hvert fald til besøget.

Efter mange forsøg har jeg nu fået lavet en hjemmegjort duplikator til vore breve; det er første gang, at vi rigtig skal prøve denne forbedrede udgave, der skulle være betydelig lettere at køre med end den, vi brugte sidste år. I forventning om at resultatet bliver læseligt, har jeg fået Inger til at føje en pæn slutning på brevet. Her kommer Inger altså:

Daniel synes, at jeg også skal skrive lidt

til brevet, men det bliver det tynde øl, der kommer til sidst. — Vi kan ikke sige andet, end at Gud har været god imod os i det forløbne år. Når jeg tænker på op-røret i marts måned, kan jeg heller ikke se andet, end at Gud også ledte os igen-nem det. Henny og jeg var netop i de kritiske dage på ferie hos missionær Hør-lycks i Cuddalore, og da vi kom hjem, kunne jeg se, hvor meget det havde taget på Daniel og vores førstelærer, så jeg var straks klar over, at det var godt, at jeg ikke havde været hjemme med Henny. Der blev vendt op og ned på det hele, og da skolen lukkede en måned før, end det var beregnet, kunne vi alle tre følges ad op på bjergene den 12. april.

Den 22. maj rejste Daniel så tilbage hertil, mens Henny og jeg den 1. juni rejste til Kotagiri. Det var en dejlig tid, vi fik der med dansk gudstjeneste i vor lille kirkesal og samværet med de øvrige danske. Vi boede hos missionær Tousgårds fra Øst-Jeypore. Der var 3 børn, så det var sundt for Henny at komme derop. Hvor var det ellers en glæde at se, hvor Henny voksede og fik de dejligste, røde kinder, som desværre blev blege igen alle-rede 14 dage efter, at vi var kommet her ned i varmen igen. Henny forandrede og udviklede sig meget på bjergene. Daniel kom og besøgte os en uges tid i juli måned. Det var så morsomt at se Henny. Hun havde fuldstændig glemt Daniel og var så bange for ham. Det tog ca. en dags tid, inden hun turde binde an med ham, men så var der heller ikke andre, der duede.

Det var første, men bliver nok ikke sidste gang, at jeg var på bjergene så længe. Ih, hvor var det koldt den sidste tid; vi havde fyret i pejsen hver aften, og flere dage var det også nødvendigt om efter-middagen. Vi var alle ved at længes efter varmen.

Den 9. august kom vi så her hjem til saron igen, og det har ikke været så for-færdeligt hedt i år, da der i juli måned kom en del regn. Vi fik i august måned en for-bedring gjort her i huset, det har altid været sådan, at køkkenet lå i et udhus ca.

50 skridt fra hovedbygningen. Enhver kan nok regne ud, at så er det faktisk umu-ligt at kontrollere, hvad der foregår, men regnskabet viste, at der blev brugt 2—3 gange så meget, som der måtte. Suppen havde aldrig nogen rigtig smag, for den blev smuglet ud og brugt i kokkens og gartnerens hus til deres karry, og så blev der spædet vand på den smule, der var tilbage i kasserollen. I august fik vi så køkkenet flyttet herind i huset, og vi fik et rigtigt komfur; det var vel nok ikke noget, der passede vore tjenestefolk. De var så sure, gnavne og irriterede, og kokken sagde til en anden mand her på grunden, at han godt kunne lide at vide, hvem der havde foreslået os, at få køkkenet flyttet, for nu var det umuligt at smugle noget ud, og de vidste aldrig, hvornår jeg plud-selig viste mig. Vi har allerede set, hvor udgifterne er gået betydeligt ned, og så er det dejligt, at jeg nu selv kan gå ud og deltage i madlavningen. Der er en god ovn, så i det hele taget er det en stor prak-tisk forbedring, der er sket. I august må-ned blev Henny også et år. Hun er en kvik pige, fyldt med energi. Det ser hel-digvis ikke ud til at varmen generer hende noget videre. Endnu siger hun kun nogle få ord; men det er sikkert fordi hun ikke er klar over, hvad sprog hun skal bruge, hun hører jo daglig 3 sprog. Hun er ual-mindelig begejstret for køer; om morgenen, når hun har spist, skal hun straks over til vor førstelærer for at se hans lille kalv og nogle små kyllinger. Hun siger: »ko—o«, hver gang hun hører en ko brøle eller endog blot hører lyden af en oksevogn; og krager kender hun også nu; hun siger: »ka—ka«, som de hedder på Tamulsk. Barnepigen fortalte mig forleden dag, at når de om eftermiddagen går tur ned forbi lærernes huse, ved Henny bestemt, i hvilke huse der er babyer, og drejer fra og går ind for at se dem. Det bliver morsomt at se, hvad hun siger, når hun får en lillebror eller søster i februar, om hun bliver lige så glad for den. Ja, Henny har bragt megen lys og glæde ind i vort hjem; vi har meget at sige Gud tak for.

Hvad skolen angår, har Daniel vist skrevet alt. Der er jo altid nok at se til med så mange drenge. Der vil altid være nogle, der er syge. Vi har haft nogle få tilfælde af tyfus, så alle drengene er blevet vaccineret for tyfus. Der er forresten et pudsigt træk. I september måned en morgen, da drengene fra sygeværket kom for at få taget temperatur, var der en lille purk, der er så skeløjet, at det ene øje næsten vender indad, og som er en rigtig lille filur. Han så så sørgmodig ud, og midt på maven var tegnet med sod et stort kors og derunder en bred, sort stribe. Det så komisk ud, og da Daniel spurgte om, hvad der var i vejen, fortalte han, at han havde mavepine. Så kunne vi bedre forstå sammenhængen; men sikke en idé at tegne det på maven. Det var en af de større drenge, der havde gjort det, for så ville mavepinen forsvinde. Alligevel må han have syntes, at det var bedre også at konsultere os om det, især da mavepinen viste sig at være pinagtigt vedholdende. Der er både glæder og sorger på sådan en skole, men man kan ikke andet end holde af drengene, og der er nu tomt, når de er på ferie, og man ikke kan høre deres glade leg og sang.

Før man tænker sig om, er det jul igen. Vi hører allerede om aftenen ovre fra præstens hus på den anden side af vejen, hvor dan præsten er ved at indøve tamulske julesalmer med børnene fra menigheden, så at de kan synge dem, når de julenat går fra hus til hus. *Inger og Daniel Bitsch.*

HØJSKOLEPOST

Kolding højskolekreds

Lørdag d. 25. marts kl. 20 taler folketingsmand J. S. Foged, Hammerum, på missionshotellet Ansgar. — (Emne: Politisk ansvar). Man bedes som sædvanlig tage højskolesangbog samt brød med. Alle er velkommen!

P. u. v.

Tage Sanden.

Søndag d. 16. april vies i Rimsø kirke frk. Lydia Jakobsen (49) og hr. Knud Sørensen, Rimsø. Brude-

parrets adresse: Snedker Jakobsen, Rimsø pr. Torned. — Til lykke!

Vandremappernes besøg

Den 3. marts »49'erne«.

Den 4. marts »Sølvsnoren« 28/29.

Forstanderens møder

Den 2. april: Jegindø.

Den 13. april: Gudum.

Den 21. april: Ølby.

Den 26. april: Tolstrup.

Den 27. april: Vejrumbro.

Lindskov Rasmussens møder

Den 20. april: Skern.

Den 25. april: Vildbjerg, konfirmandfest.

Den 26. april: Hygum, konfirmandfest.

Den 27. april: Bredstrup, konfirmandfest.

Frk. Mikkelsen kommer antagelig til Thorning i april. Se efter i de lokale blade.

Adresseforandringer

Sommerskole

- 1941 Fru Alma Olesen (f. Snedker), Ørding pr. Ø. Assels, Mors — Fru A. O., »Strandgaard«, Hesselbjerg pr. Sejerslev, Mors.
Fru Anna M. Pedersen, »Havetoft«, Vandborg pr. Bonnet — Fru A. M. P., Vejskillingen 10, Ringkøbing.
- 1943 Frk. Ruth Bjørnholt Nielsen, Estvad n. skole, Rønbjerg (evt. Missionshotellet »Gl. Skivehus«, Skive) — Frk. R. B. N., Hedegård, Kibæk.

Vinterskole

- 1937—38 Niels Pedersen, »Havetoft«, Vandborg pr. Bonnet — N. P., Vejskillingen 10, Ringkøbing.
- 1947—48 Jørgen Larsen, Horne Terpet pr. Hirtshals — J. L., »Mineralkilden«, Aalborgvej, Hjerring.

Udgivet af

Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening
Redigeret af Forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER